

La Mala Pràctica

Bicknell Young

College 1937

Segons la creença humana, cada persona té la seva ment; però aquesta creença només ha estat centúries seguides l'abocador de la falsa creença; és la mena de ment que està atabalada amb tota mena de pors i pensaments dissemblants de Déu. No podem dependre dels mitjans i dels mètodes del pensament ordinari. Hem d'esguardar la infinita saviesa de la Ment i pouar-ne prou saviesa per encarar tota condició aparent que pugui despuntar a la consciència humana. No podem acceptar els punts de vista dels qui creuen en la realitat del mal. **En tots els afers de la vida humana hem de reconèixer la naturalitat i infal·libilitat de la saviesa divina.**

El coneixement de Déu, la Veritat infinita, és exactament el mateix coneixement ara que al temps de Jesús. Les mateixes idees que de Jesús en feren el Crist, ens fan Cristians a nosaltres. Les mateixes idees que l'il·luminaren haurien de ser l'incentiu i el poder governant de les nostres vides.

Per aquesta raó, un ésser humà que vol aprendre la Ciència Cristiana hauria de caminar, parlar, fer la seva feina, i fins i tot respirar i pair el menjar per la demostració de la Ment.

L'home té tot el què Déu té, i tot el seu és tan indestructible com Déu, i existeix com una entitat imperible. Cap força destructiva i ximple no pot malejar la identitat que és l'expressió de Déu.

Coneix-te com Déu et coneix: l'home real, el tu real. Adona't que Déu ha creat l'home a la Seva imatge i semblança, il·limitat, harmoniós, indestructible, pur, i perfecte; i que l'home individual existirà per sempre, expressarà sempre el bé, perquè Déu s'ha d'expressar, s'ha de manifestar per verificar la Seva existència, i l'home és aquesta expressió.

Reconeix la grandesa i la naturalitat de les idees justes, també l'amplada infinita del teu pensament quan expressa el Principi diví; i quan pensis, en lloc de pensar des d'una base material en un món material, que el teu pensament abracci l'univers.

“Quan arribem a capir que la vida és Esperit, que no és mai a la matèria ni

de la matèria, aquesta comprensió s'eixamplarà fins arrodonir-se del tot, trobant-ho tot en Déu, el bé, i sense que calgui cap altra consciència. L'Esperit i les seves formacions són les úniques realitats de l'ésser.” (CiS 264: 15-20)

“Aquest sentit científic de l'ésser que bescanvia la matèria per l'Esperit, no suggereix de cap manera que l'home quedi engolit dins la Deïtat ni la pèrdua de la seva identitat, ans li confereix una individualitat més desenvolupada, un esfera de pensament i d'acció més ampla, un amor més expansiu, una pau més noble i permanent.” (CiS 265:10-15)

“On restarà l'esguard si no és al pregon reialme de la Ment?” (CiS 264:9-10)

Tot clam de pecat i malaltia només és una fase de la mala pràctica. Tot el què fa resistència a la Veritat és mala pràctica. Que la gent, els llocs, les coses, les organitzacions, els esdeveniments estiguin embolicats amb la mala pràctica, no ens hauria de malmenar ni confondre. Res no ens hauria de fer perdre de vista el fet que la ment mortal és la culpable, l'error bàsic. No hem de fer l'error d'enganxar la mala pràctica a les persones, els llocs o les coses, simplement perquè la ment mortal suggereix que l'error és una persona que ens vol enxampar en una controvèrsia personal.

Si hom manifesta una creença de mala pràctica, n'és la víctima més afectada. Qui odia rep tot l'odi, i és una cosa que cal tenir ben present. **Hem d'estar a l'aguait sobretot de la fase de la mala pràctica que s'anomena a si mateixa una personalitat o ment personal;** fins i tot s'anomena un Científic Cristià, i a voltes empra l'art deceptiu de les afirmacions bones, de bracet de les promeses d'amor i lleialtat, amb la finalitat d'ensibornar els Científics Cristians i destruir la seva comprensió demostrable de la Ciència.

Hi ha gent que s'imagina que tenen problemes perquè fan el bé. No us ho cregueu pas. Vindran i diran, o com a mínim pensaran, que han d'encarar aquest error terrible perquè fan el bé. No els hi fa cap mal encarar l'error, i no és perquè facin el bé que l'han d'encarar, ans perquè no en fan prou.

Si el nostre enteniment i discerniment és un amb Déu, és realment Déu amb nosaltres, no patirem gaires trencacolls, perquè reconeixem i neutralitzarem el clam abans no et pugui fer res. Hi ha un clam de mala pràctica, però

enrecorda't que és un CLAM i res més.

Estigues sempre a punt de fer una anàlisi coratjosa de la mala pràctica, perquè tens la traça, el poder, i la intel·ligència d'heure-te-les amb totes les seves suggestions; i no has de dubtar mai que gaudeixes del poder i de l'enteniment per **DESTRUIR LA CREENÇA AMB UNA CERTESA INTRONTOLLABLE.**

La nostra tasca és saber els fets de la Ciència divina tan bé que poguem heures-nos-les amb les creences de la mala pràctica amb una certesa perfecta. No en facis un dimoni metafísic de la mala pràctica. **Aprèn a estar calmat, pacífic i serè en tota circumstància**, perquè aquesta és la manera de controlar l'error.

Sigues triomfant, victoriós, abans de començar a heure-te-les amb el clam de la mala pràctica. Pren possessió d'aquesta ferma fortalesa que és nada de Déu, i exerceix-la. És teva sempre que la reclamis, i el seu domini és absolutament invencible.

Tractant tota fase de mala pràctica, has de saber que els pensaments dolents no poden anar més enllà de la seva pròpia àvola mentalitat -que no és res tret de la ment mortal – i **NO HI HA MENT MORTAL.** No ets al reialme on aquesta creença clama operar. **Tu ets amagat amb el Crist en Déu, amb la Veritat a l'Amor diví**, com ens diu la nostra Cap.

No t'has d'esbarallar amb la mala pràctica, però no en pots ignorar el clam. Sàpigues que no hi ha cap ment mortal que pugui fer mala pràctica. Sàpigues que no hi ha ment mortal.

A voltes sembla que calgui reconèixer el mal practicant. Condemna l'error, però no pas la persona. Tant el malpracticant com la mala pràctica no són res tret d'una creença, i irreal. Tot plegat és una mentida, un clam fals sense lloc, espai, ni residència. **Heure-se-les de manera adient amb la mala pràctica és el reconeixement introntollable de la seva irrealitat.**

Cap mena de pensament dolent no et pot tocar si saps que no se't pot fer respondre a la suggestió mental. Hi ha d'haver un pont; i si no hi és, no hi ha mala pràctica.

Mira de no fer mala pràctica. Et demano que siguis molt diligent. No xafardegis, ni tant sols el xafardeig sense mala intenció, “has sentit què diuen del Sr. X? És clar que no és veritat, però...” La més bona defensa per la mala pràctica és no xafardejar mai gens ni mica. És la protecció més bona.

No argumentem amb la mala pràctica per resistir quelcom, ans per adonar-nos que és no res, i demostrar-ne el no res.

És essencial de reconèixer que la ment mortal diu que hi ha malpracticants, però el clam és sempre la mala pràctica, i la mala pràctica és no res. No té causa, ni origen, ni ésser, ni substància, ni ànima, ni vida, ni subjecte, ni objecte, ni mentalitat, ni sistema; no té ment ni la capacitat de pensar; no té educació; no ha fet mai res, ni fa res ara, no ha tingut mai un practicant, no en té cap ara, i és no res.

Heu-te-les amb el clam de la mala pràctica mental amb intel·ligència, confiança i gran domini – i no pas com si fos real. Heu-te-les-hi com Déu se les hi hauria. Déu no en té por. **No sigui tou**; una persona tova és argila a mans dels conspiradors.

L'Amor és Principi. Planta-t'hi. La mala pràctica mental és suggestió. Sabem que a la Veritat no hi ha transferència de pensament, perquè només hi ha una consciència; i l'home reflecteix aquesta consciència i no pot estar mal informat de res, ans sempre sap tot el què li cal perfectament, clarament i justament.

La manera adient d'heure-te-les amb la mala pràctica és saber que te les hi pots heure, no pas la sensació que t'hi has d'esbarallar. La por de la mala pràctica és tota la mala pràctica que hi ha; i **si pots bandejar del tot la por sabent que no és veritat i és impossible, el clam es fondrà**. Tanmateix, si no et pots desempallegar de la por, sàpigues que la por no pot fer res, i tant és si estàs esfereït com si no n'estàs. Déu no té por, i la teva por no pot fer la mala pràctica real.

No podem ignorar el clam que hi ha un maldar àvol fet amb tota la intenció, però has de saber que està confinat al seu reialme de creença. No hi ha transferència de pensament, ni projecció de pensament, ni creença que una ment mortal en pugui controlar o influir una altra. Déu, la Ment única governa, i és l'únic poder, l'única Ment i presència. A voltes hom diu que la

mala pràctica pot afectar el menjar; nega-ho: Un Científic Cristià no s'arrefreda – és mala pràctica; mai paeix malament – és mala pràctica; si li fan mal les juntes dels ossos, és mala pràctica; si no hi veu bé, és mala pràctica; si cau i ho accepta, és mala pràctica (però, de fet, no hi ha mala pràctica), no es farà mai una esclatarada.

No hem de tenir cap dubte del poder de la Veritat – ara mateix. **Un sentit de dubte és el mateix dimoni.** Fes irreal la mala pràctica mental. La ment mortal la fa sempre real, i tu has de posar a treballar la Ciència Cristiana per heure-te-les amb aquest clam.

No pots creure en la mala pràctica si creus en una sola Ment. La mala pràctica no crea mal ni patiment, **el clam no és l'efecte de la mala pràctica; és la mala pràctica.**

Hi ha una diferència entre el magnetisme animal i la mala pràctica mental. El magnetisme animal és el terme específic que designa l'activitat de la ment mortal, un terme general que abasta tot el que és erroni. La mala pràctica mental és el terme específic que empra la Sra. Eddy per designar certes condicions del pensament que treballen de manera poc o molt agressiva. Mala pràctica i suggestió mental són sinònims.

La Sra. Eddy diu que la mala pràctica mental és una fada negació de la Veritat. No diu que sigui sempre àvola o agressiva. La diferència entre les diferents fases del magnetisme animal no és gaire clara. S'encavalquen una sobre l'altra, i no és absolutament essencial que diguis si és intencional, ignorant o àvol, perquè tota creença d'un poder oposat a Déu és magnetisme animal.

No pots passar per alt l'error i no heure-te-les-hi.

O bé te les hi heus o no te les hi heus.

Seria un gran error que dediquessis tot el teu temps a heure-te-les amb el magnetisme animal i la mala pràctica. **Dedica el teu temps a conèixer Déu, i això se les haurà amb el magnetisme animal.**

Hi ha cops que un Científic Cristià està més segur si reconeix que no hi ha oposició al què sap, a l'únic sistema basat en la Vida. L'oposició hipotètica és

la ment mortal, un sistema basat en la mort. No pots heure-te-les amb l'error i ser infeliç. De fet, la infelicitat assenyala que hom no s'ha encarat amb l'error.

No empris mai un mot que de cap manera faci semblar real la mala pràctica; **el mal no és res; no hi té lloc a la creació de Déu;** i doncs, **ha de fugir davant la llei de Déu, que és l'única llei que opera.** Classifica sempre l'error com no res.

Quan un parer humà sembla que pesi molt en un cas que no rutlla, hem de tractar el clam que el cas no rutlla com hauria de rutllar, perquè aquest és el clam. Has de saber que el parer humà no li pot prendre el poder a la Ciència Cristiana. L'únic tractament que va bé és la Ciència Cristiana pura, i això anul·la el poder o l'efecte aparent de la mala pràctica. És un clam de poder que no existeix.

Quan una vella creença torna a treure el cap, hi ha una recaiguda, o una fluctuació aparent— te les hi has d'heure pràcticament sense excepció com lleis de la matèria mèdica. És pura mala pràctica, i purament teòrica.

El terme magnetisme animal i ment mortal es poden emprar indistintament; no hi ha cap diferència. **No facis mai l'error d'heure-te-les amb el magnetisme animal com un fet.** No condemnis mai a ningú, ni permetis que ningú et condemni.

Les creences d'urc, de gelosia, d'enveja, de ressentiment no s'han d'ignorar, te les hi has d'heure com magnetisme animal. Te les hauràs reeixidament amb el magnetisme animal si te les hi heus com una simple il·lusió, i l'hi serves. Si algú diu que el magnetisme animal existeix, no és un Científic Cristià. Hi ha gent ximple tocant a aquest tema.

El teu enteniment de la Ciència Cristiana no s'ha de trasbalsar perquè et vingui a trobar un clam que és dissemblant del teu enteniment. Corre la brama que el Científic Cristià normal no fa la seva tasca de protecció diària, sobretot els homes. **No protegir-te és un dels errors més flagrants que pots fer.** Fes la teva tasca protectora diària, perquè és cabdal. Declara cada dia que no hi ha accidents, que la salut és bona, i que res la pot canviar, que no et cal fer servir cap remei material, que la llar de l'home és a la consciència divina, i que tot és Amor, harmonia, pau, protecció i cura, sense

mesura ni límit.

L'Actitud Científica vers l'Error

“Ignorar l'error que s'ha d'eradicar sovint te'n fa patir els mals efectes.”
(CiS 446: 31-32/29-30)

“Un coneixement de l'error i de la seva manera de fer ha de precedir aquesta comprensió de la Veritat que destrueix l'error, fins que tot l'error mortal i material finalment es fongui, i hom entengui i reconegui la veritat eterna, que l'home creat per l'Esperit i de l'Esperit, és la veritable semblança del seu Creador.” (CiS 252:8-14/9-14)

“Exposa i denuncia tota mena de pretensions de mal i de malaltia, però no els hi reconeguis cap realitat.” (CiS 447: 20-22/18-20)

“Que la Veritat destapi i destrueixi l'error a la manera de Déu, i que la justícia humana s'emmotlli a la divina. El pecat rebrà del tot el seu càstig, tant pel què és com pel què fa. La justícia marca el pecador, i ensenya als mortals a no treure les fites de Déu. La justícia lliura a l'infern de l'enveja la mentida que, que per guanyar terreny, viola els manaments divins.” (CiS 542:19-26/18-25)

Hi ha els qui negligeixen d'heure-se-les amb el magnetisme animal, i també els qui en fan un gra massa. Al nostre temps el magnetisme animal és molt fi.

El Magnetisme Animal Definit

“Pregunta.- Què és l'error?”

“Resposta.- L'error és el supòsit que el patiment i el plaer, que la intel·ligència, la substància, i la vida existeixen a la matèria. L'error no és ni Ment ni una facultat de la Ment. L'error és l'antinòmia de la Veritat. L'error és una creença sense comprensió. L'error és irreal perquè no és veritat. És allò que sembla ser, però no és.” (CiS 472:13-19)

“Res no és etern ni real, -res no és Esperit- tret de Déu i la Seva idea. El

mal no té cap realitat. No és ni una persona, ni un lloc, ni una cosa, ans simplement una creença, una il·lusió del sentit material.” (CiS: 71:1-4)

*“Destapa l'error, i t'imputarà la mentida que has destapat. **Fins que l'evidència tocant a l'error -és a dir, el seu no res-, no es faci visible, l'exigència moral no serà sadollada, i ens mancarà el poder de reduir l'error al seu no res nadiu.** Ens hauríem de tornar vermells d'anomenar real allò que és només un disbarat. Els fonaments del mal reposen sobre la creença que hi ha alguna cosa fora de Déu. Aquesta creença tendeix a justificar dos poders oposats, en lloc de fer valer només els drets de la Veritat. El disbarat de pensar que l'error pot ser real, quan, de fet, és simplement la manca de la veritat, ens mena a creure en la superioritat de l'error.”* (CiS 92:19-29)

“Des de sempre la suposada coexistència de la Ment i la matèria i la barreja del bé i el mal són el resultat de la filosofia de la serp. La demostració de Jesús, destria el blat del jull, i revela la unitat i la realitat del bé, la irrealitat, el no-res, del mal.” (CiS 269:3-7)

“Si Déu féu tot el què fôu fet, i digué que era molt bo, d'on ve el mal?”

“El mal no té origen ni existeix com una entitat. És només una falsa creença; la creença que Déu no és el què en diuen les Escriptures, el Tot en tot, i que hi ha una ment o intel·ligència oposada anomenada mal. Aquesta creença errònia és idolatria, perquè 'té altres déu fora de mi.' A Joan 1:3 hi llegim, 'Totes les coses foren fetes per Ell, i res del què existeix no ha vingut a l'existència sense Ell.' Admetre la realitat del mal perpetua la creença o la fe en el mal. Les Escriptures declaren, 'Sabeu prou bé que sou els servents de qui us féu servents i obeïu.' La proposició exacta i palesa en si mateixa de la Ciència Cristiana és: puix el bé és real, el mal, l'oposat del bé, és irreal. Aquest truisme només ha de ser testat científicament per adonar-nos que és veritat, i bo de destruir l'aparença de mal en una mesura més enllà del poder de cap altra doctrina prèvia.” (Mis. 45:21-9)

“Un coneixement del bé i del mal (quan el bé és Déu i Déu és el Tot) és impossible.” (Mis. 24:23-24)

L'Origen del Mal

“L'origen del mal és el problema de tots els temps. Encara cada generació. Encara la Ciència Cristiana. Sovint hom pregunta, Si Déu només ha creat el bé, d'on ve el mal?”

“La Ciència Cristiana hi replica: El mal no ha existit mai com una entitat. És només la creença que hi ha una intel·ligència oposada a Déu. Aquesta creença és una mena d'idolatria, i no és més veritat ni real que creure's que una imatge feta de pedra o de fusta és Déu.

“L'admissió mortal de la realitat del mal perpetua la fe en el mal; i les Escriptures declaren 'que sou servents del qui us feu servents i obeïu.' aquesta proposició exacta i palesa en si mateixa de la Ciència Cristiana, que el bé, éssent real, el seu oposat és per força , irreal, ha de ser copsada amb totes les seves exigències divines.” (Mis. 346:6-21)

*“**El mal ha d'esdevenir irreal per nosaltres si el volem vèncer,** i és bo de saber que el mal no té autoritat divina; l'home, doncs, n'és l'amo. Faig festa de capir científicament aquesta gran veritat. Qui fa el mal no en rep cap encoratjament de la meua afirmació que el mal és irreal, quan declaro que s'ha de desvetllar de la seva creença en aquesta irrealitat afrosa, penedir-se'n i bandejar-lo, per capir i demostrar-ne la irrealitat. **L'error que no es condemna no és anul·lat.** Hem de condemnar totes les fases del clam de l'error per demostrar que és fals, i doncs, irreal.” (Mis. 346:6-21)*

“El Científic Cristià s'ha allistat per fer minvar el pecat, al malaltia i la mort, i les venç pel Crist, la Veritat, que li ensenya que no ens poden vèncer.” ('01 14: 26-9)

“Tal com és anomenat a la Ciència Cristiana, el magnetisme animal o hipnotisme és el terme específic que designa l'error o ment mortal.” (CiS 103: 18-19)

“Les formes més tèbies del magnetisme animal es van fonent, i els seus trets més agressius agafen el primer lloc. Els telers del crim, amagats als racons més foscos del pensament mortal, ordeixen cada hora que passa entrellats més fins i complicats. Els mètodes actuals del magnetisme animal són tan secrets que fan caure la nostra època al parany de la indolència, produint, pel què fa a aquest tema, l'apatia que el criminal desitja.” (CiS 102:16-23)

“Pregunta.- La Ciència Cristiana, o el guariment metafísic va de bracet de la medicació, la higiene material, el mesmerisme, l'hipnotisme, la teosofia o l'espiritualisme?”

“Resposta.- No, no hi va. A la Ciència divina, les suposades lleis de la matèria es donen a la llei de la Ment. Tot el què hom anomena ciència natural i lleis materials són els estats objectius de la ment mortal. L'univers físic expressa els pensaments conscients i inconscients dels mortals. La força física i la ment mortal són una mateixa cosa. Els medicaments i la higiene s'oposen a la supremacia de la Ment divina. Els medicaments i la matèria inerta són inconscients, sense ment. Alguns resultats, que aparentment es deriven dels medicaments, els produeixen, de fet, la fe que hom hi té i que l'educació inculca a la falsa consciència humana.” (CiS 484:6-20)

“Resposta.- Si cal l'error per definir o revelar la Veritat, la resposta és sí; però no pas altrament. La locució sentit material és desenraonada, puix la matèria no té sensació. La Ciència declara que és la Ment, no pas la matèria, que hi veu, escolta, hi sent, i parla.” (CiS 485: 2-5)

“La vista, l'oïda i tots els sentits espirituals de l'home són eterns. No es poden perdre. La seva realitat i la seva immortalitat són a l'Esperit i a l'enteniment, no pas a la matèria, -i per això són permanents. Si no fos així, l'home seria anorreat en un tres i no res. Si els cinc sentits corporals fossin els mitjans de capir Déu, aleshores la paràlisi, la ceguesa i la sordesa posarien l'home en una situació terrible, semblant als qui 'no tenen cap esperança, ni cap Déu al món;' però de fet, aquestes calamitats sovint empenyen els mortals a cercar i a trobar un sentit més enlairat de la felicitat i de l'existència.” (CiS 486: 23-2)

“La Ciència Cristiana va fins al moll de l'os de l'acció mental, i revela la teodicea que assenyala la justesa de tota acció divina com l'emanació de la Ment divina, i la falsia, doncs, de la pretesa acció contrària, -el mal, l'ocultisme, la necromància, el mesmerisme, el magnetisme animal i l'hipnotisme.” (CiS 104: 13-18)

“És el deure de cada membre d'aquesta Església pregar cada dia, 'Que vingui el Vostre regne;' que el regne de la Veritat, de la Vida i de l'Amor

diví faci estada dins meu, i en faci fora tot pecat; i que la Vostra paraula enriqueixi els afectes de tota la humanitat i els governi.” (Man. Art VIII: Sec.6)

“La mala pràctica mental és una negació fada de la Veritat, i és l'antípoda de la Ciència Cristiana. Argumentar mentalment d'una manera que pugui afectar desastrosamenet la felicitat d'un ésser humà – fer-li mal moralment, físicament o espiritualment – incompleix la Regla d'Or i capgira les lleis científiques de l'ésser. No és, doncs, emprar el tractament mental, ans abusar-ne, i és mala pràctica. No cal dir que aquesta subversió del bé no és científica. El seu clam de poder és proporcional a la fe en el mal, i doncs, de la manca de fe en el bé. Aquesta falsa fe no hi té lloc al Principi diví o regles de la Ciència Cristiana, ni en rep l'ajut, perquè nega la gran veritat d'aquesta Ciència, que Déu, el bé, té tot el poder.

“Aquesta veritat no li deixa a l'individu altra sortida que renunciar a la seva fe en el mal, o bé argumentar contra les seves conviccions del bé, destruint el seu poder de ser bo i de fer el bé, perquè no té fe en l'omnipotència de Déu, el bé. Renuncia a la seva comprensió del bé per retenir la seva fe en el mal i fer reeixir el seu argument erroni – si de fet vol reeixir en aquest ampla via de la destrucció.” (Mis. 31:2-2)

*“Un punt vital de la Ciència Cristiana és que les creences dels mortals decanten l'escala de l'ésser, moralment i físicament, vers al cantó bo o vers el dolent. **El Científic Cristià no es posa, doncs, mai de banda del pecat, de la malaltia i de la mort, ni mentalment ni audiblement.** D'altres que es posen de banda de l'error, ho fan amb ignorància o malícia. **El Científic Cristià només enuncia allò que és harmoniós i etern, i res més.** Posa tot el seu pes de pensament, llengua i ploma a l'escala divina de l'ésser – per la salut i la santedat.” (My. 146:23-32)*

La mala pràctica es pot esguardar de tres maneres:

1. Tot pensament que no sigui espiritual
2. Tot pensament de mal covat pel qui sap la diferència entre el bé i el mal. Això és més dolent, perquè sap el què fa.

3. Quan els pensaments dolents són covats amb la intenció de fer mal. Això és mala pràctica àvola o maliciosa.

Hi Ha dos punts que cal tenir al cap:

1. No passis per alt de veure el clam de la mala pràctica
2. No passis per alt d'heure-te-les-hi sabent que és no res

A la Veritat no hi ha mala pràctica. I quan te n'adones esdevens del tot immune al clam. Que no et faci gens de por. Si un Científic Cristià diu que està malalt o que es troba malament, es fa mala pràctica a si mateix.

“Si et penses que estàs malalt, hauries de dir, 'estic malalt?' No, però de vegades hauries de fer saber la teva creença, si és per a protegir-ne d'altres. Si fas un crim, hauries de reconèixer dins teu que ets un criminal? Sí. Les teves respostes haurien de diferir perquè produeixen efectes diferents. En general admetre que estàs malalt fa el teu cas més difícil de guarir, mentre que reconèixer el teu pecat, n'ajuda la destrucció. El pecat i la malaltia són tots dos error, i la Veritat n'és el remei. La veritat tocant a l'error, és que l'error no és veritat, i és, doncs, irreal. Per demostrar científicament que el pecat és un error o que és irreal, primer cal veure allò que el pecat pretén ser i, tot seguit, destruir-lo. Mentre que per demostrar científicament que la malaltia és un error o que és irreal, cal fer-la mentalment invisible; llavors no la sentiràs i quedarà destruïda.” (CiS 461: 14-28)

Tingues cura de no sembrar cap llavor al pensament del teu pacient que faci l'error real.

“Pregunta.- Què és la Ment?

“Resposta.- La Ment és Déu. L'exterminador de l'error és la gran veritat que Déu, el bé, és l'única Ment, i que el contrari suposat de la Ment infinita -anomenat diable o mal- no és ni la Ment ni la Veritat, ans l'error, sense intel·ligència ni realitat.” (CiS 469: 12-17)

Agafa't al fet que només la Ment és activa; si el clam del mal no et convenç, no et pot tocar. No admetis mai que el mal tingui cap poder ni intel·ligència; **mai, mai no el deixis esdevenir el teu pensament**, i seràs feliç, impecable i faràs un bon servei.

“De fet, no hi ha ment mortal, i no hi pot haver, doncs, cap transmissió de pensaments mortals ni de força de voluntat.” (CiS 103: 29-30)

“els pensaments científics són pensaments veritables que passen de Déu a l'home.” (CiS 104: 1-2)

Heure-se-les amb el Magnetisme Animal

“Fins que l'evidència tocant a l'error - és a dir, el seu no res-, no es faci visible, l'exigència moral no serà sadollada, i ens mancarà el poder de reduir l'error al seu no res nadiu.” (CiS 92:20-22)

*“Perquè Déu és Esperit, el mal esdevé més aparent i més odiós a mesura que avancem espiritualment, fins que finalment desapareix de les nostres vides. Aquest fet demostra on som, puix **tot enunciat científic del cristianisme pot ser demostrat**. Un error d'enunciat mena a un error d'acció.*

“Déu no és el creador d'una ment dolenta. De fet, el mal, no és Ment. Hem d'aprendre que el mal és la falòrnia terrible, l'esfereïdora irrealitat de l'existència. El mal no és suprem; el bé no és impotent; les preteses lleis de la matèria no són al primer rang, i la llei de l'Esperit, a la segona. Sense aquesta lliçó, perdem de vista el Pare perfecte, o el Principi diví de l'home.” (CiS 207: 2-13)

“Jesús digué del mal personificat, que era 'un mentider, i el pare de la mentida.' La Veritat no crea ni una mentida, ni la facultat de dir mentides, ni un mentider. Si la raça humana renunciés a la creença que Déu crea la malaltia, el pecat i la mort, o que fa l'home susceptible de patir per culpa d'aquesta tríada malvolent, els fonaments de l'error quedarien soscats i la seva destrucció, assegurada; però si, teòricament dotem els mortals del poder creador i de l'autoritat de la Deïtat, com gosarem mirar de destruir allò que Ell ha fet, o fins i tot

negar que Déu féu l'home dolent, i el mal, bo?” (CiS 357: 6-15)

“No creure en l'error destrueix l'error, i mena al discerniment de la Veritat.” (CiS 346: 12-13)

*“Per esclafar la pretensió del pecat, cal discernir-lo, treure-li la careta, fer veure clar que és il.lusori, i d'aquesta manera emportar-se la victòria sobre el pecat i demostrar-ne la irrealitat. Els malalts no es guareixen declarant simplement que no hi ha malaltia, ans **sabent** que no n'hi ha.” (CiS 447:22-26)*

*“El metge també ha de vetllar, a fi de no quedar aclaparat pel caràcter odiós del pecat ni pel descobriment del pecat al seu propi pensament. Els malalts estan aterrits dels seus pensaments malaltissos, i els pecadors haurien d'estar esfereïts dels seus pensaments pecaminosos; però **el Científic Cristià resta serè tant davant del pecat com de la malaltia, perquè sap que la Vida és Déu i que Déu és el Tot.**” (CiS 366:19-25)*

“Heu-te-les amb la creença de la malaltia com te les hauries amb la del pecat, refusant-la immediatament. Resisteix la temptació de creure que la matèria és intel.ligent, que té sensació o poder.” (CiS 218:22-25)

“El disegni de l'Amor és reformar el pecador.” (CiS 35:29)

No hi ha cap pecat imperdonable; no hi ha cap malaltia inguarible; i mai no és massa tard.

“Per la Veritat no hi ha error, -tot és Veritat. Per l'Esperit infinit no hi ha matèria, -tot és Esperit, el Principi diví i la seva idea.” (CiS 475:2-4/1-3)

La joia és l'única galleda per agafar aigua de les fonts de salvació.

“L'Antic Testament assigna als àngels, els missatges divins de Déu, oficis diferents. La característica de Miquel és la fortalesa espiritual. Mena els exèrcits del cel contra el poder del pecat, Satanàs, i fa les guerres santes. A Gabriel se li ha assignat la tasca més tranquil.la de comunicar el sentit de la presència constant de l'Amor diví protector.

Aquests àngels ens deslliuren del bàratre. La Veritat i l'Amor se'ns fan més propers a l'hora de les tribulacions quan la fe ferma o fortaleza espiritual, capint Déu, lluita i preval. Pel Gabriel de la Seva Presència no hi ha conflicte. Per l'Amor infinit, sempre present, tot és Amor, i no hi ha ni error, ni pecat, ni malaltia, ni mort. El drac no li pot fer gaire temps la guerra a l'Amor, perquè és occit pel Principi diví. La Veritat i l'Amor triomfen sobre el drac, perquè el drac no hi pot lluitar. I així s'acaba el conflicte entre la carn i l'Esperit.” (CiS 566:29-13/31-12)

L'home real no ha de lluitar. La majoria de nosaltres som com l'arcàngel Miquel i lluitem, però el nostre Miquel hauria de ser recolzat pel Gabriel de l'Amor. El saber tranquil fa a voltes més del que es podria acomplir d'una altra manera. El treballador tranquil i fort té en gran mesura l'esperit de l'arcàngel Gabriel.

La mala pràctica o suggestió agressiva clama treballar a voltes amb la telepatia mental. Te les hi heus sabent que la Ment divina hi és sempre, i que l'home rep només els pensaments de Déu.

Si et creus que una persona que ha fet una cosa dolenta ha de patir, fas mala pràctica.

Has de demostrar molt d'amor i compassió a l'hora de guarir. La Veritat i l'Amor destapen l'error. Pensa sempre que l'Amor hi és en destapar l'error. No siguis estricte. Els pots haver d'avisar amb amor. Pot ser el cas és només que el pobre patidor es pensa que és castigat, i el càstig s'acaba quan s'acaba la creença.

“Meravelles, calamitats i pecat espletaran a mesura que la veritat farà valdre els seus drets malgrat l'oposició dels mortals.” (CiS 223:28-29/27-29)

“L'error compta amb el capgirament d'aquest ordre, afirma que l'Esperit produeix la matèria i que la matèria produeix tots els mals de la carn. I que el bé, doncs, és l'origen del mal. Aquestes suposicions contradiuen fins i tot l'ordre de la pretesa ciència material.” (CiS 277:19-23/18-23)

“Una condició moral pot posar pals a les rodes del guariment del malat.

L'error amagat, la luxúria, l'enveja, la revenja, la malícia o l'odi perpetuaran o fins i tot produiran la creença de la malaltia.” (CiS 419: 1-3/ 1-4)

“Fem memòria que l'eterna llei de la justícia, ni que no pugui anul·lar mai la llei que fa del pecat el seu propi botxí, eximeix l'home de tots els càstigs, tret dels que pateix per haver fet el mal.” (CiS 385:11-14/10-13)

*“A la Ciència Cristiana s'hi fa planer que Déu fa fora el càstig pel pecat només quan el pecat és foragitat. El pecat no és mai castigat fins que no és destruït, i mai després d'haver estat destruït; d'aquí en ve l'esperança de la salvació universal. És un sentit del pecat i no pas una ànima pecadora que és perd. L'Ànima és immortal, però el pecat és mortal. Per perdre el sentit del pecat primer hem de detectar el clam del pecat. No l'acceptis. Demostra que no és veritat i aleshores t'alçaràs victoriós. El pecat desapareix i la seva irrealitat és demostrada. **Mentre n'indulgem la presència o creiem en el poder del pecat, se'ns enganxa i té poder sobre nostre.** Altra volta: assumir que el pecat no és real, i tanmateix pecar, és en si mateix pecat que s'arrapa fort a la iniquitat. ” ('01 13:22-3)*

El magnetisme animal accepta tots les bones afirmacions tocant a les idees divines. Admet que l'home real és harmoniós i etern; però clama que a nivell de creença l'home s'ho passa malament; has de saber, doncs, que **la mala pràctica no pot operar, ni a nivell de creença.**

A voltes hom té la sensació o li arriba la suggestió que passarà quelcom dolent. És el moment d'aturar-la. La por del dimoni és l'únic dimoni que hi ha. La creença que l'error té qui se'l creu és el clam. **Cal no estar mai esfereït ni alarmat per una aparença que és només una creença.** Oblitera el concepte humà (creença) amb el discerniment diví.

No en parlis mai del clam de la mala pràctica o magnetisme animal. Ni tan sols hi pensis com si tingués existència real.